

Miên Du Đà Lạt

Em tôi

*" Em tôi ưa đứng nhìn trời xanh xanh.
Mang theo đôi mắt buồn vương giấc mơ
Vu vơ đắm đuối vương ngàn áng mây
Bao đêm thâm đêm trên trời đầy sao sáng..... "*

Đứng lặng yên nghe giọng hát của chàng ca sĩ từ máy thu thanh vang lên, Miên bước xuống bậc thềm, ngồi bệt trên bậc tam cấp nơi cửa ra vào của khu Apartment, mắt nhìn vu vơ những cụm mây đen kéo về che kín cả khung trời vừa mới lóe một chút nắng ấm cho cái lạnh mùa Đông. Trời đã muốn mưa trở lại sau vài giờ tạnh ráo, gió xào xạc làm cho những nhánh cây ngã nghiêng như muốn đổ. Miên kéo lại dây áo cho kín cổ, tay chống cằm, mắt vẫn thăm thăm xa xăm, cái máy hát nhà ai vẫn rên rỉ bài "Em tôi...". Miên nhớ như in bài hát này nhạc và lời của Lê Trạch Lựu, làm sao mà quên được, "em tôi... em tôi..." hai tiếng ấy đã khắc sâu vào trí não, mỗi lần nghe ai đó gọi ai đó "em tôi...", Miên đều dừng lại để ngóng xem có phải là mình chăng ? nhưng không ... không bao giờ còn có ai đó gọi nàng hai tiếng "em tôi...".

Ngày ấy xa xôi lắm, cái thuở mà "tóc chưa cài mãi rong chơi", Miên vẫn thường hay nói như thế mỗi khi nhắc lại chuyện "ngày ấy..." Anh kéo cánh tay Miên khẽ bảo:

- Đưa đây anh rửa tay cho em

Miên xòe hai bàn tay ra đưa cao ngang mặt, đôi mắt mở to, khuôn mặt thơ ngây trong sáng. Anh nắm lấy bàn tay Miên kêu lên:

- Trời ơi, con gái đi học gì mà đồ mực đầy tay, sao không nói má mua cho lọ mực không đồ ...

Miên lặng thinh, mắt sắp sửa ngấn lệ, anh vỗ về:

- Thôi đừng khóc, anh sẽ mua cho em, bây giờ đưa tay đây anh rửa cho

Nói xong anh tiện tay mở nước máy, kéo tay Miên hứng vào những dòng nước chảy từ trong cái vòi bằng đồng nhỏ xíu

Trong xóm này chỉ nhà anh là có nước máy kéo vào đến tận trong nhà, còn nhà Miên thì phải đi gánh lấy nước về để uống. Khi nào có mưa thì Miên mừng lắm vì các thùng phuy đựng nước đều đầy ăm ắp, thế là được nghỉ đến cả tuần khỏi gánh nước. Anh thường gọi Miên qua nhà anh gánh cho gần, khỏi phải trả tiền nước, nhưng Bố Miên không thích như thế, bố nói: " người ta cũng phải trả tiền nước, mà mình xài nước của người ta không trả tiền đâu có được, đưa tiền thì người ta không nhận, bố không thích mang ơn nghĩa, trả hoài cũng không hết, thà tiền trao cháo múc vẫn hơn con à!"...

-Trời ơi, tay em sao vậy

Anh kêu lên, làm Miên giật mình rút tay lại, nhưng anh đã giữ chặt tay Miên không cho cô bé rút tay về. Anh lật đi lật lại bàn tay đã được rửa sạch mực, nhưng lại để lộ ra những vết sẹo nhăn nheo, những ngón tay hơi méo mó vì những sợi gân tay như co lại đôi tay của cô bé mới mười tuổi mà nhìn như tay của một bà già. Anh nhìn Miên, cũng đôi mắt lúc nào cũng mở to, khuôn mặt lúc nào cũng trong sáng đang nhìn anh, hình như Miên không cảm thấy

buồn vì đôi bàn tay xấu xí của mình, có lẽ cô chưa có một ấn tượng nào về sự đẹp xấu của đôi tay Miên cười khúc khích nói với anh:

- Má nói tay em bị phỏng hồi nhỏ, suýt nữa là đã cưa hai tay, may nhờ bố về kịp đưa đi tới người bạn của bố là bác sĩ giỏi nên mới khỏi cưa hai tay, nếu không....

Miên rút tay về phe phẩy trước mặt anh giả như tay bị cụt cười thích thú.

Anh chụp lấy tay cô bé kéo xuống lật ngửa bàn tay để lên đùi của anh xăm soi, vuốt nhẹ đôi tay nhỏ bé, anh sờ lên những vết thẹo nhăn nheo xấu xí ấy với lòng thương cảm, anh khẽ nói:

-Tội nghiệp em tôi ...

Ngẩng đầu nhìn anh, Miên thấy gương mặt bỗng nhiên buồn của anh làm cô thôi cười Miên không dám hỏi anh, cô rất sợ khi thấy anh không vui, cô bé lặng thinh để yên đôi bàn tay cô trong tay anh. Nén một tiếng thở dài nhẹ nhẹ, anh bóp nhẹ tay Miên kéo cô bé đứng dậy, miệng vẫn còn lẩm bẩm, "tội nghiệp em tôi...". Miên không hiểu tại sao hai bàn tay của mình làm anh buồn như thế, có gì đâu mà lại cứ kêu "tội nghiệp vậy nhỉ !"... anh kéo Miên ngồi xuống bậc thềm cửa, rồi bước vào nhà lấy ra cái lược chải tóc cho cô bé. Anh chải lược lên tóc cô khẽ nói:

-Con gái mà không biết sửa soạn gì hết, để tóc rối nùi thế này

Anh vuốt nhẹ mái tóc dài của Miên, cô bé mới có được mười tuổi mà tóc đã dài đen nhánh óng ả, anh vẫn thường nói,

-Tóc em là tóc mây mà gọn sóng nữa, con gái có tóc mây đẹp nhưng sẽ khó lắm!

Anh chải rẽ đôi mái tóc của cô bé và nói:

-Anh chỉ cho em thắt bím nhe cưng ! tội nghiệp em tôi, không biết gì hết !

Miên nghe tiếng thở ra nhẹ nhẹ của anh. Anh chậm rãi chỉ cho Miên thắt đôi bím tóc, đưa tay lấy sợi thun đang ngậm trong miệng, anh cột chặt đầu bím

tóc cho khỏi bung rạ Anh kéo hai bím tóc ra phía trước thả dài trên ngực miên, đưa tay vuốt cho thẳng rồi nói:

- Anh sẽ mua cho em hai cái nơ để cột cho đẹp, em thích màu gì ?

-Màu xanh giống như màu trời đó anh, Miên trả lời

Anh cười đưa tay béo cầm Miên:

-Con gái mà thích màu xanh thì tính tình dịu dàng nhưng cũng lẳng mạn lắm !

Ngày ấy Miên đã không hiểu gì về câu nói của anh. Anh lớn hơn Miên nhiều lắm, chắc chắn anh phải biết nhiều hơn những điều mà Miên chỉ lỏm bẻm, chuyện gì Miên cũng chạy sang hỏi anh. Nhà Miên chỉ cách nhà anh ba căn, Miên ở căn nhà phía ngoài gần con đường lớn. Mỗi ngày đi học, anh đều đi ngang qua ngõ nhà Miên, lúc nào anh cũng nhìn vào nhà để vẫy tay chào Miên khi thấy cô bé nhìn rạ Mỗi lần thấy anh vẫy tay, mặt cô bé rạng rỡ cười toe toét vẫy tay chào lại Miên mới học lớp nhất mà anh đã học lớp đệ tam, nên mỗi lần có bài toán khó Miên đều đưa cho anh làm giúp. Có một lần Miên viết một bài luận văn, tả cảnh trời mưa, anh đọc mà nói với cô bé rằng:

-Sau này em có thể trở thành nhà văn nếu em muốn theo ngành văn chương! em viết bài luận này hay lắm, lắm! anh lớn như vậy chứ viết tả cảnh, tả tình không được như em viết đâu, nhưng tội nghiệp em tôi sẽ khó lắm!

Miên hơi ngạc nhiên vì cô bé cứ phải nghe hoài cái câu "tội nghiệp em tôi...", nhưng cái đầu trong trắng thơ ngây ấy không bao giờ bắt cô thắc mắc lâu hay phải đặt câu "tại sao" với anh.

Mỗi buổi chiều đi học về, anh thường đứng đón Miên ở ngoài đầu ngõ, đưa tay xách cặp cho Miên và lúc nào cũng lật xem bàn tay cô bé có dính mực không. Hôm trước anh đã mua cho Miên một lọ mực không đồ màu xanh, thế mà cô bé vẫn cứ vụng về làm mực dính cả ra tay, sợ anh giận cô chùi tay

dính mực vào áo, thế là cái áo cũng dơ theo, về nhà bị má đánh một trận nên thân, cô khóc chạy qua nhà anh, anh phải dỗ dành, lại phải rửa tay cho cô. Anh dặn lần sau nhớ qua nhà anh trước khi về nhà để anh rửa tay lau áo cho cô, nếu không thì sẽ bị mẹ đánh đòn vì con gái quá vụng về. Một lần anh về ngang nhà thấy Miên đang đứng khóc ở con hẻm ngang hông nhà, anh hỏi, Miên kể bị má đánh vì tội ham chơi "lò cò" để cho em bé té. Anh kéo áo Miên lên xem thấy những vết bầm còn ươn máu, anh ôm cô vào lòng vỗ về khẽ nói "tội nghiệp em tôi..". Anh ngồi xuống bảo Miên leo lên lưng để anh cõng cô bé về nhà anh, Miên ôm chặt cổ anh, mặt áp trên lưng anh, cứ thế anh chạy nhanh về nhà bằng ngõ sau, vì sợ má thấy, Miên sẽ bị thêm trận đòn oan nữa thì tội nghiệp cho cô bé. về nhà, anh lục trên đầu nầm của mẹ anh, lôi ra một lọ dầu cù là "con cọp", thoa chỗ bầm trên lưng Miên, miệng luôn kêu lên "tội nghiệp em tôi.." mỗi khi Miên suýt soa kêu đau. Anh vẫn thường đánh đàn và hát dưới đêm trăng, anh dạy cho Miên hát, dạy cho Miên đánh đàn, Miên nhớ bản nhạc đầu tiên mà cô tập đàn là "Em tôi..."

*Đêm trăng phô sắc huy hoàng sáng hơn màu nắng
Cho anh rót thắm đêm về nhớ nhung lời thơ
Đường đời anh muốn em còn mơ ...*

Miên mày mò đánh từng nốt nhạc, cô chưa biết nhạc lý, anh dạy tới đâu thì đàn tới đó, thế mà cô cũng thuộc được những dòng nhạc ấy ; Anh khen cô thông minh, sáng dạ, Miên thích lắm nên hôm nào đi học về là mang đàn ra tập rất say mê.

Rồi một ngày biến cố Mậu Thân, anh dắt cô chạy lên nhà thờ Tin Lành ở Hàm Nghi đứng xem máy bay thả bom ở khu số bốn, cô sợ hãi bịt tai nhắm mắt khi thấy trái bom nổ tung trời, đất văng tứ phía. Khi về nhà Miên bị má

lôi vào đánh cho một trận nên thân vì bà sợ bị đạ n lạc, anh biết được chạy vào can xin má tha cho Miên. Má quí anh lắm vì anh hay giúp má rất nhiều việc nặng có lẽ anh sợ Miên phải làm những việc ấy chẳng ? Miên đã không nghĩ nhiều về điều này ... sau biến cố Mậu Thân, anh bị động viên đi lính, trước khi ra đi anh nói với Miên:

-Khi nào em mười chín tuổi thì anh sẽ về lấy vợ

Miên không hiểu được câu anh nói, thế là anh ra đi, hai năm sau nghe tin anh lấy vợ.. Miên chỉ một thoáng buồn vu vơ, cô không hiểu tại sao anh lấy vợ sớm thế, cô nhớ anh nói chỉ lấy vợ khi nào cô mười chín tuổi cơ mà! lúc ấy cô mới mười lăm tuổi, vẫn còn thơ ngây lắm, tâm hồn cô như mặt hồ phẳng lặng chưa một chút gợn sóng ... Một năm sau khi cưới vợ, anh đưa vợ về thăm nhà.

Hôm ấy Đalat giao mùa, trời se se lạnh, khuôn mặt Miên đỏ hồng dưới thời tiết mùa Đông. Miên đã mười sáu tuổi, cái tuổi tròn trĩnh, tuy thân hình chưa nảy nở toàn vẹn của người con gái, nhưng vẫn có thể cho người đối diện cảm nhận một cái đẹp duyên dáng kín đáo trong cái cười ngây thơ của cô, lúc nào cô cũng có thể cười được nếu ai đó nói một chút chuyện vui, thì cô sẽ bật cười ngay. Cô đứng nơi cửa sổ nhìn ra ngoài đường cái, thoáng thấy bóng người đàn ông cao lớn, ông ấy nhìn nàng cười cười, một cái cười muốn làm quen đây chẳng ? Miên tự nghĩ, cô vội quay vào vì sợ.... người đàn ông lạ bước vội vàng vào nhà cô, cô hơi hoảng hốt khi nghe người ấy gọi tên cô . Người đàn ông ấy tiến lại gần cô và cười :

-Miên quên anh rồi sao ? tội nghiệp em tôi...

-Anh Thuận... ,

Miên hét to nhảy lên ôm cổ anh như ngày xưa cô vẫn thường làm như vậy mỗi khi biểu lộ sự vui mừng với anh, nhưng cô chợt dừng lại đỏ mặt ngượng ngùng, vội vàng bỏ tay xuống ...! Miên ngược mắt nhìn lên, thấy anh cao

lớn, thật đẹp trong bộ đồ lính phi công. Anh nói:

Đưa tay anh xem còn dính mực nữa không ?

Anh đưa tay nắm lấy tay Miên, nhưng cô rút tay lại đỏ mặt, lúng túng quay người chạy xuống bếp. Má Miên nghe tiếng anh vội bước ra phòng khách, anh vội quay lại chào má. Miên núp dưới bếp, cô rình nghe xem anh nói gì với má, anh kể cho má nghe vợ anh là người Nha Trang, anh mới có một cháu trai, anh có đưa vợ về thăm Ba Mạ anh, khoảng ba ngày anh phải đi lại, còn vợ con ở lại chơi với ông bà nội. Nghe anh nói chuyện vui vẻ như thế, bỗng nhiên Miên thấy buồn, cô đứng thật im lặng như là đã đi ra khỏi cái thế giới hiện tại đang vây quanh cô, khi anh bước xuống bếp tìm cô, anh đứng nhìn cô một hồi lâu mà cô cũng chưa nhận ra có anh bên cạnh. Cô giật mình khi nghe tiếng anh vang lên như từ nơi xa xăm nào đó

-Anh rất tiếc đã không chờ em mười chín tuổi, mới mười sáu mà em đã ra mã thế này, em lớn một chút nữa thì ...anh mất em...

Anh vừa nói, vừa vuốt nhẹ lên hai bím tóc của cô, rồi cười:

-Em biết thất bím tóc rồi mà còn thất đẹp hơn anh thất cho em hồi đó nữa đấy !

Anh đưa tay nắm lấy tay cô, cô cảm thấy có luồng điện lạ nào đó chạy trên tay cô, cô hốt hoảng rút tay về vùng chạy lên nhà, vô phòng ngủ đóng kín cửa lại...

Miên nghe anh chào má rồi tiếng bước chân ra khỏi cửa, Miên len lén vén màn nhìn ra ngoài sân, bóng dáng anh đi ngang cửa sổ cô đang đứng, Miên giật mình buông vội rèm cửa, anh vô tình không biết Miên đang theo dõi anh

Ở lại chơi ba ngày, ngày nào anh cũng ghé qua nhà Miên để tìm cô, nhưng mỗi lần thấy anh là Miên trốn kín trong phòng. Từ trong khe cửa phòng Miên len nhìn ra thấy anh đứng mân mê trái thông khô mà ngày trước anh đã

cùng Miên đi lên đồi Cù lượm đem về cho anh làm thủ công hộ Miên. Anh đã sơn và vẽ rất đẹp trên trái thông khô, anh cho keo đánh bóng nó lên, lần ấy Miên được điểm nhất, về khoe anh, anh dắt Miên đi ăn kem Việt Hưng ... Miên nhớ chưa lần nào cô sung sướng như lần ấy, nuốt miếng kem ngọt mát dịu trôi qua cổ họng, cô cảm thấy ngon ơ là ngon không biết phải nói nó ngon đến cỡ nào Anh còn gọi thêm cho Miên một đĩa đu đủ khô bò, nước tương ớt cay xé môi, nước mắt nước mũi cô chảy ra, anh lấy muỗng múc kem bảo cô hả miệng, rồi nói:

-Ngậm một miếng kem này đi là hết cay ngay, sao em ăn cay dữ quá vậy !
Cô phụng phịu, không trả lời, anh đưa tay béo nhẹ cái má phúng phính của cô, rồi cười:

- Thôi không có nói nữa đâu, cười lên đi cái mặt bánh bèo....

Nghe anh nói Miên bật cười, anh hay nói cô là mặt bánh bèo, bánh đúc, bánh ... tất cả các thứ bánh nào mà anh thích....

Bây giờ anh đang đứng mân mê từng trái thông ấy, không biết anh có nhớ những gì mà Miên đã nhớ không ? Miên thấy khuôn mặt anh tươi lên, sau đó lại hơi chùng xuống. Anh nhìn quanh để tìm Miên, nhưng cô đã dứt khoát không bước ra ngoài, Miên không biết tại sao cô thấy sợ và run lên, tim đập mạnh khi đứng trước mặt anh.

Ba ngày sau anh đến từ giã má và Miên để đi trở lại đơn vị.. Miên đã ở trong phòng không bước rạ Miên nghe tiếng anh gọi:

-Miên ơi anh đi nè ...!

Miên không trả lời, cô nghe tiếng anh lầm bầm "tội nghiệp em tôi..."

Thuận đã đi ngang qua cửa sổ, tiến ra đường cái, cái đường Hai Bà Trưng ồ gà lồm chồm, trời mà mưa thì nước đọng, xe chạy qua là bắn nước tung tóe vào người đi đường. Thuận vừa nhảy qua cái ổ gà lớn nhất trên con đường ấy vừa nghĩ đến Miên, anh lại lầm bầm : "tội nghiệp em tôi ...". Thuận

không ngờ Miên lại lớn và ra mã con gái nhanh như thế ! Miên không đẹp theo kiểu sắc sảo, mà cô có cái duyên ngầm trong nụ cười, trong ánh mắt, Thuận đã biết như thế kia mà! Thuận đã biết ngày sau Miên sẽ là một cô gái duyên dáng dễ thương, Thuận thương Miên trong cái tình trẻ con, lúc ấy Thuận mười sáu tuổi mà Miên thì chỉ mới có mười tuổi Khi Thuận ra đi... Miên chỉ là cô bé con, thơ ngây ...khi Thuận trở về ... Miên là cô gái đang tuổi dậy thì, Thuận đã hơi sững sờ khi thấy cô gái đứng bên cửa sổ mà ngày xưa Miên thường hay đứng đợi anh đi học về. Thuận nhận ra Miên khi thấy đôi bím tóc với chiếc nơ xanh, chiếc nơ mà ngày xưa anh đã nhin tiền quà để mua cho Miên ... Trong cuộc đời quân ngũ Thuận đã quen nhiều cô gái, Thuận đã quên mất cái tình ngây thơ của mình khi tuổi mới chớm yêu Miên thì còn bé quá! Thuận đã nghĩ vậy khi anh bắt đầu quen một cô gái khác. Thuận lấy vợ vì cho là mình đã đủ tuổi lớn để có thể có vợ, có con, mà Thuận lại đẹp trai, dân pilot nữa, biết bao nhiêu cô gái theo chân anh Ngày ấy Thuận quên mất cô bé hàng xóm ngây thơ trong trắng, mà có đôi khi anh ôm siết cô bé trong lòng, cô bé đâu không hiểu những gì đang xảy ra trong thân thể của người con trai đang tuổi trưởng thành. Hôm nay Thuận trở về, Miên đã mười sáu, Thuận hồi tiếc, anh giận anh, sao không chờ Miên ... Thuận đã nói với Miên "khi nào Miên mười chín tuổi thì anh mới lấy vợ kia mà !", Thuận tiếc cho cái vội vàng, lộp chộp, chỉ muốn lấy vợ vì muốn cho người ta biết mình đã là người lớn ... Thuận khề kều: Miên ơi.....!!

Miên bỗng mở tung cửa chạy ra ngoài nhìn, cô nghe có tiếng Thuận gọi, nhưng anh đã đi rồi, cô chạy ra đường cái nhìn xuống ngã ba, bóng anh vừa mới khuất ở chỗ quẹo của ngã ba Cẩm Đô.... Miên như thấy anh đang ở xa tít tận chân trời, một con quái vật đang há mồm nuốt dần anh, nó cướp mất anh của Miên rồi ... Miên quay người chạy trở vào trong con hẻm nhỏ, con hẻm mà ngày xưa Miên đã trốn má mỗi lần bị má đánh đòn, anh đã đón

Miên ở đây, đã đỡ dành an ủi Miên, nhưng bây giờ không còn nữa, Miên đã mất anh ... Nếu lần này anh đừng về gặp Miên, có lẽ Miên đã quên... Tại sao anh lại về gặp Miên làm gì ..?! Miên ngồi bệt xuống đất, cô vòng tay chạm vào đôi bím tóc, cô nắm chặt lấy đôi bím tóc, bím tóc này ngày xưa anh đã dạy cho Miên thắt, nó còn hơi hướm bàn tay của anh đã vuốt ve chải từng sợi tóc rối cho cô và chiếc nơ xanh anh đã mua, anh đã dạy Miên cài nơ sao cho đẹp ... Miên cảm thấy như một ngọn thác đổ ập vào cô, tất cả trong cô òa vỡ, Miên như tan thành nước, cô nức nở

Bao nhiêu nước mắt chôn sâu đáng cho lời thơ

Giờ này em hát câu chiều mơ ...

..... Dư âm tiếng hát vương buồn mắt nhưng

Tôi xin gió biếc ca ngợi màu suối tóc

Đừng quên em nhé môi còn thắm duyên còn xanh ...

Miên đứng dậy bước ra đường, cô đi lang thang dưới cơn mưa phùn đang bắt đầu kéo về Cali... Bây giờ Miên đã là góa phụ, đang sống bơ vơ trên đất Mỹ, đã qua bao gian truân của cuộc đời, bao sóng gió của một thời thiếu nữ, cái tình trong trắng thơ ngây ngày ấy như một ngọn gió buổi sớm mai thật là dịu dàng, mỏng manh trên da thịt khi nhắc Miên nhớ lại Nếu còn anh ... có lẽ anh sẽ kêu lên "tội nghiệp em tôi...!!". Bây giờ Miên mới hiểu tại sao anh cứ luôn miệng kêu lên câu thương cảm ấy, có thể anh đã biết được cảnh cô đơn của Miên bây giờ chẳng!? ... gia đình anh đã tử nạn trên đường vượt biển, còn anh thì đang bị tù đầy ở Việt Nam, sống hay chết không ai biết ... !!

Bao giờ tôi về gần em

cùng đêm này trăng này sao kia nhé em!

Trăng sao dâng ý thơ mây bay khắp trời

*Thuyền tình lung linh trong khói sương lam
Ngày về xa quá người ơi.....!*

MIÊN DU ĐÀ LẠT

Nguồn: newvietare.com

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 6 tháng 9 năm 2008